

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΙ ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΠΕΙΤΕ ΜΑΛΑΚΕΣ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ;

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑΚΗΣ ΑΠΟΨΗΣ «ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Ως γνωστόν, ορισμένοι από τους αυτοαποκαλούμενους «αυτόνομους», υποδέχθηκαν τις πρόσφατες εθνικές εκλογές με το ακατανόητο σύνθημα «Ίδια είναι τα Αφεντικά, Δεξιά και Αριστερά». Μάλιστα διοργάνωσαν και σχετική διαδήλωση, παρασύροντας λίγες εκατοντάδες αγνών νεολαίων στην υποστήριξη της ανεξήγητης τρέλας τους. Λίγους μήνες μετά, με τη δεξιά και τους μπάτσους της να αλωνίζουν στα Εξάρχεια, με καταλήψεις να κλείνουν, με τη μετανάστευση να απαγορεύεται, με μια συνολική επίθεση να εξελίσσεται ενάντια στην εργατική τάξη, οι ίδιοι άνθρωποι είχαν το θράσος να μας ζητήσουν να φιλοξενήσουμε τις απόψεις τους. Γιατί, με τα δικά τους λόγια, «από όσα περιοδικά μάς ανέχονται, το δικό σας είναι αυτό με τα περισσότερα likes στο φουμπού».

Φυσικά αρνηθήκαμε να τους αφήσουμε να μιλήσουν δίχως αντίλογο. Αντιθέτως, χρησιμοποιήσαμε το κύρος που πάει παρέα με τα likes μας, για να τους αναγκάσουμε να μας δώσουν μια συνέντευξη, με απώτερο στόχο να αναδείξουμε τα κρίματά τους και να τους εκθέσουμε ακόμη περισσότερο, αν τέλος πάντων είναι δυνατόν να εκτεθούν περισσότερο αυτοί οι άνθρωποι. Η σκληρή διαδικασία έλαβε χώρα μια Κυριακή του Οκτώβρη. Το αποτέλεσμα, όπως θα δείτε, είναι αποκαλυπτικό, ειδικά ως προς τον αχαλίνωτο ελιτισμό τους.

*

antifa: Και τώρα τι έχετε να πείτε μαλάκες αυτόνομοι, που σας βρίζει ολόος ο ντουνιας;

Μπάμπης ο Αυτόνομος (ΜοΑ): Για τι πράγμα μας βρίζει ο ντουνιας, ρε βλαμμένε; Τελευταία φορά που κοίταξα, ήταν γιατί είχαμε στήσει κάτι συνεντεύξεις με τον εαυτό μας και «αυτά δεν είναι αλήθεια».

antifa: Κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις, ε; Που λέγατε «Ίδια είναι τα Αφεντικά» και τώρα βοσκάνε οι μπάτσοι έξω από τις καταλήψεις, τι έχεις να πεις;

ΜοΑ: Α, γι' αυτό...

antifa: Ναι, ναι, γι' αυτό!

ΜοΑ: Τι να σου πω, δε νιώθω ότι στριμωχνόμαστε και πολύ. Από τη μια, δεν είχαμε τη γνώμη ότι η υπεράσπιση των καταλήψεων είναι δουλειά κάποιας «κυβέρνησης» που έπρεπε να την ψηφίσουμε πρώτα, ώστε μετά να προστατεύσει τις καταλήψεις. Από την άλλη, σε περίπτωση που η υπεράσπιση των καταλήψεων ήταν τελικά δουλειά κάποιας «κυβέρνησης» κι εμείς δεν το είχαμε καταλάβει, δεν πειράζει· γηράσκουμε αεί διδασκόμενοι!

antifa: Δηλαδή επιμένεις!

ΜοΑ: Ε ναι, λιγάκι! Έχουμε επίσης τη γνώμη ότι θα ήταν λιγάκι... ιδιοτελές να λέμε στην εργατική τάξη ότι συμφέρον της είναι να ψηφίσει Σύριζα, ενώ ο πραγματικός στόχος μας είναι να μη μας βγάλουν οι μπάτσοι από την κατάληψη.

antifa: Και τώρα τι θα απογίνουμε χωρίς κατάληψη, ρε αναίσθητε;

ΜοΑ: Είναι νομίζω μια ευκαιρία να θυμηθούμε ότι αυτό που πρέπει να προστατέψουμε δεν είναι τα ντουβάρια αλλά οι σχέσεις, οι οργανωτικές δομές και οι συλλογικές δυνατότητες που στεγάζονταν στα ντουβάρια. Χρησιμοποιώντας αυτές τις σχέσεις θα στηθεί και η μοναδική «υπεράσπιση των καταλήψεων» που αξίζει τον κόπο, δηλαδή η υπεράσπιση των συλλογικών δυνατοτήτων που στεγάζονταν στις καταλήψεις. Αν από την άλλη αυτό το σημαντικό έργο αποδειχθεί ανέφικτο, προφανώς δεν μας φταίει «η κυβέρνηση», αλλά ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τις σχέσεις μας και τις οργανωτικές μας δομές, έτσι δεν είναι; Ας θυμηθούμε ότι είμαστε, πώς το λένε... αντιεξουσιαστές, οπότε είναι πιθανόν, καμιά φορά... η εξουσία να μας βάζει στο μάτι. Σε κάθε περίπτωση, αν η μοναδική διαφορά που βρίσκουμε μεταξύ των αφεντικών, είναι ότι τα νέα αφεντικά μάς βούτηξαν την κατάληψη, ε, σιγά τη διαφορά! Χώρια που και τα προηγούμενα αφεντικά μια χαρά εκκένωναν καταλήψεις.

antifa: Καλά ρε, δεν υπάρχουν τόσα άλλα ζητήματα να βρεις διαφορές;

ΜοΑ: Ναι, υπάρχουν. Και συσκοτίζονται με εξαιρετική αποτελεσματικότητα. Αυτή η διαρκής συσκοτίση είναι νομίζω ένδειξη ότι αυτό που δέκα χρόνια πριν ονομαζόταν «πολιτικό σύστημα», τελικά στήθηκε ξανά στα πόδια του με επαρκή επιτυχία. Οι δύο του πόλοι, δηλαδή η επάρατος δεξιά και το μεταλλαγμένο ΠΑΣΟΚ, παριστάνουν πως διαφωνούν καθέτως επί ζητημάτων που εν τω μεταξύ συσκοτίζονται αποτελεσματικότερα, ακριβώς μέσω αυτής της κατ' όνομα «διαφωνίας».

antifa: Ως συνήθως θα έχεις και ακαταλαβίστικα παραδείγματα, ε;

ΜοΑ: Ακριβώς! Για παράδειγμα, τα βασικά στοιχεία της κρατικής «μεταναστευτικής πολιτικής» παραμένουν απaráλλακτα, κρυμμένα κάτω από την κακία του Μάκη Βορίδη και τη «φιλανθρωπία» της άκρας αριστεράς· βάλτε και υποσημείωση!¹ Επίσης, οι πρόσφατες «παραχωρήσεις πετρελαιοφόρων θαλάσσιων οικοπέδων» νοτίως της Κρήτης, έλαβαν χώρα επί Σύριζα, αλλά συνεχίζονται επί επάρατου με ανεξιχνίαστους τρόπους. Στην πραγματικότητα πρόκειται για προσπάθεια κλοπής της θαλάσσιας επικράτειας ενός διαλυμένου κράτους, της Λιβύης, προσπάθεια που ουδείς γνωρίζει πού θα καταλήξει.² Κι όμως, τώρα, από την αντιπολίτευση, ο Σύριζα διαφωνεί με την υπογραφή των συμβάσεων ερευνών πετρελαίου που υπέγραψε ο ίδιος. Γιατί, λέει, «κινδυνεύει το περιβάλλον» και γιατί ιδιωτικοποιείται η επιχείρηση «Ελληνικά Πετρέλαια».³ Κι έτσι, κάτω από τη συζήτηση περί «προστασίας του περιβάλλοντος» και «ξεπουλήματος», αποκρύπτεται η εμπλοκή του ελληνικού κράτους στη διάλυση της Μέσης Ανατολής και ειδικά της Λιβύης. Δεν ξέρω αν είναι πολύ ακαταλαβίστικα όλα αυτά...

antifa: Μόνο ακαταλαβίστικα; Εγώ ρε σου λέω για τις καταλήψεις κι εσύ μου λες για τη Λιβύη!

ΜοΑ: Είπα παραπάνω ότι η μόνη υπεράσπιση των καταλήψεων που αξίζει τον κόπο είναι η υπεράσπιση των συλλογικών δυνατοτήτων που στεγάζονται στις καταλήψεις. Ίσως αυτό το «συλλογικές δυνατότητες» να είναι το ακαταλαβίστικο. Ας πούμε, εσείς εδώ, βγάξετε πολλοί μαζί ένα περιοδικό, φιλομάπα κατά τη γνώμη μου, αλλά με άπειρα likes στο φουμπού. Ας υποθέσουμε όμως ότι το περιοδικό δεν είναι όσο μάπα είναι· τότε θα σας επέτρεπε να κατανοείτε, σε ένα βαθμό, τον καπιταλιστικό κόσμο. Αυτή είναι μια συλλογική δυνατότητα - γιατί συνεργάζεστε πολλοί μαζί για να

μήπως είναι λίγο φασίστες;

Το ξεκούδουνο πλακάτ

Σύνταγμα, Σεπτέμβρης 2019. Συγκέντρωση μαθητών και μαθητριών για τη «σωτηρία του πλανήτη» (διάβαζε #Fridays for Future). Η εμφανιζόμενη στα μίντια ως μία από τις επικεφαλής της συγκέντρωσης είναι 17 χρονών. Πηγαίνει σε ιδιωτικό σχολείο της Αθήνας. Είναι vegan, αγοράζει ρούχα από δεύτερο χέρι –τι πιο αναμενόμενο για μαθητές ιδιωτικών σχολείων. Χρησιμοποιεί παγούρι και όχι πλαστικό μπουκάλι. Το καλοκαίρι φόρεσε τα ρούχα από δεύτερο χέρι και ταξίδεψε στη Λωζάννη της Ελβετίας για να μιλήσει με την Γκρέτα Τούνμπεργκ και να συντάξουν το «μανιφέστο» του κινήματος. Δηλώνει στους δημοσιογράφους: «Το #Fridays for Future δεν είναι ένα κομματικοποιημένο κίνημα. Δεν είναι ούτε χίπικο, ούτε κομμουνιστικό ούτε δεξιό. Δεν το κάνουμε για την κοπάνα από το σχολείο».

Προκομμένα παιδιά στα Fridays for the future, μορφωμένα, σεμνά, ευαισθητοποιημένα και κυρίως πλαισιωμένα από μη κομματικοποι-

ημένους ανθρώπους. Στην πρώτη σειρά της φωτογραφίας διακρίνεται –αν δεν κάνουμε λάθος- ο Νάσος Ηλιόπουλος και κάτι κυρίες, υποθέτουμε στελέχη από τη δημοτική παράταξη «Ανοιχτή Πόλη». Μάλλον περνούσαν τυχαία.

Στα πλακάτ –όλα σε καλά αγγλικά, διδάσκονται άλλωστε καλά τα αγγλικά στα ιδιωτικά σχολεία- διαβάζουμε: «για να σας δώσουμε ένα μάθημα, χάνουμε τα δικά μας». «Θέλω ένα θερμό αγόρι και όχι έναν θερμό πλανήτη». «Αν εσείς κάνατε τη δουλειά σας, εμείς θα ήμασταν στο σχολείο». Κάπου όμως στο βάθος, διακρίνουμε ένα κίτρινο πλακάτ, εντελώς εκτός γραμμής, εντελώς ξεκούδουνο, παλεύοντας να πάει κόντρα στη νερόβραστη πικετοπλημμύρα: «Μην καίτε τα δάση, κάψτε έναν φασίστα». Θερμά συγχαρητήρια στις νεαρές ή τους νεαρούς που το σκαρφίστηκαν. Αυτό θα πει να δίνεις χρώμα στη συγκέντρωση (με το λόγο κι όχι με τον μαρκαδόρο).

υφίσταται. Ε, τι θα υπερασπιστείς; Τη δυνατότητα συλλογικής κατανόησης του κόσμου, ή τα ντουβάρια που τη διευκολύνουν; Αν νομίζεις ότι το ένα είναι ίδιο με το άλλο, είσαι ύποπτος φετιχισμού.

antifa: Και η Λιβύη πού κολλάει;

MoA: Κατά τη γνώμη μου η αιχμή της επίθεσης που δεχόμαστε δεν εντοπίζεται στις «καταλήψεις» και τις λοιπές ευκολίες των Εξαρχείων. Η επίθεση που δεχόμαστε εστιάζει στις δυνατότητες συλλογικής κατανόησης του καπιταλιστικού κόσμου και τις δυνατότητες συλλογικής δράσης εναντίον του. Ο καπιταλιστικός κόσμος, αυτό το θαυμαστά περίπλοκο πράγμα, ποτέ δεν μας προσφέρθηκε ανοιχτός για κατανόηση, έτοιμος να υποταχτεί στις θεωρίες μας. Αντιθέτως, κρύβει τη φύση του με επιμέλεια και αποτελεσματικότητα. Σήμερα, καθώς η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση εξελίσσεται, αυτή η απόκρυψη έχει αποκτήσει τεράστια σημασία...

antifa: Ναι, η Λιβύη πού κολλάει λέμε!

MoA: Αυτή τη στιγμή, οι αριστεροί και οι δεξιοί (τα αφεντικά που λέγαμε), συνεργάζονται αλληλοκατηγορούμενοι για να μεταδώσουν το μήνυμα ότι όλα βαίνουν καλώς, ότι το ελληνικό κράτος «βγήκε από την κρίση» και ετοιμάζεται να καλπάζει προς νέες δόξες. Στην πραγματικότητα όμως, το ελληνικό κράτος ετοιμάζεται για το επόμενο ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης, που πιθανότατα θα είναι χειρότερο από εκείνο του 2009, ακόμη μεγαλύτερης εμβέλειας και με ακόμη χειρότερες συνέπειες για την εργατική τάξη. Οι ενδείξεις, τόσο για τον παγκόσμιο χαρακτήρα της καπιταλιστικής κρίσης, όσο και

για τις σχετικές προετοιμασίες του ελληνικού κράτους, βρίσκονται γύρω μας.

antifa: Πού τις είδες, ρε;

MoA: Για παράδειγμα, πρόσφατα, το ελληνικό κράτος κατόρθωσε να δανειστεί με αρνητικό επιτόκιο. Δηλαδή θα δανειστεί λεφτά και θα δώσει πίσω λιγότερα. Αυτό, στα πλαίσια της συνεργασίας αριστεράς και δεξιάς που λέγαμε, χαιρετίστηκε ως κάποιου είδους «θρίαμβος του οικονομικού επιτελείου» ή αποτέλεσμα της σκληρής δουλειάς του προηγούμενου οικονομικού επιτελείου και τέλος πάντων «έξοδος από την κρίση».⁴ Στην πραγματικότητα όμως σημαίνει ότι ο καπιταλιστικός κόσμος έχει τιγκάρει στο χρήμα που δεν μπορεί να επενδυθεί με κέρδος. Ότι οι καπιταλιστές που έχουν χρήμα στην κατοχή τους δεν βρίσκουν κάτι καλύτερο να το κάνουν, παρά να το δανείσουν με χαρτούρα, ακόμη και στο αφερέγγυο ελληνικό κράτος. Αυτή η ξεκάθαρη ένδειξη της επέλασης της καπιταλιστικής κρίσης κρύφτηκε κάτω από τις καραγκιοζίστικες διατυπώσεις των αριστεροδεξιών εθνικών μας οικονομολόγων, όπως συστηματικά συμβαίνει από το 2009 και μετά.

Στο κρατικό επίπεδο όμως, το ίδιο γεγονός γίνεται αντιληπτό με όλη του τη ζοφερότητα. Το ελληνικό κράτος αναμένει νέο ξέσπασμα της κρίσης και γνωρίζει ότι θα βρεθεί ξανά στο επίκεντρο με άγνωστες συνέπειες. Οι στρατηγικές που ακολουθεί, εκτός από τη συσκότιση, είναι η προσπάθεια αγοράς όπλων, η συμπίεση με τις ΗΠΑ και οι ελπίδες συμμετοχής σε μια παγκόσμια σύγκρουση, προσπαθώντας να εκμεταλλευθεί τυχούσες αδυναμίες των γειτονικών του κρατών, όπως ήδη συμβαίνει στην περίπτωση της Λιβύης. Αυτές οι

ελπίδες δεν είναι εντελώς φρούδες. Το τουρκικό κράτος έχει εμπλακεί σε μία εισβολή στη Συρία που κανείς δεν ξέρει πού θα καταλήξει, αλλά δεν πρέπει να υποθέτουμε ότι θα έχει τις ΗΠΑ βοηθό. Αντιθέτως, πρέπει να γνωρίζουμε ότι η βασική στρατηγική των ΗΠΑ για τη Μέση Ανατολή είναι να εξασφαλιστεί διαρκώς ότι δεν θα νικαί κανείς. Το ελληνικό κράτος είναι πιθανό να εμπλακεί ακόμη περισσότερο στη «φύλαξη του Περσικού Κόλπου», πάντοτε με το βλέμμα στην άμεση γειτονιά του και τις εμφανιζόμενες ευκαιρίες...

antifa: Και έτσι λες ότι κολλάνε οι καταλήψεις με τη Λιβύη;

ΜοΑ: Ναι, έτσι. Θα το εξηγήσω: το σύνθημα «ίδια είναι τα αφεντικά» γίνεται όλο και πιο αληθινό εξαιτίας της επέλασης της κρίσης. Καθώς η καπιταλιστική κρίση επελαύνει, το καπιταλιστικό έθνος κράτος θα εμφανίζεται όλο και περισσότερο ως αυτό που είναι: ένοπλη έκφραση των συμφερόντων της εθνικής αστικής τάξης. Τα εθνικά αφεντικά, δεξιά και αριστερά, θα ανακαλύπτουν την εκάστοτε πολιτική τους έκφραση, ενίοτε μέσω βίαιης σύγκρουσης, και θα συντάσσονται ως ενιαίος ένοπλος οργανισμός, στραμμένος πρώτα ενάντια στην εργατική τάξη και έπειτα ενάντια στους ομοίους τους. Αυτή η διαδικασία, σε μεγάλο βαθμό, περνάει απαρατήρητη και παραμένει δίχως αντίπαλο. Αυτό είναι λογικό, γιατί αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν στην ελληνική επικράτεια δυνατότητες συλλογικής κατανόησης του καπιταλιστικού κόσμου. Το βάρος εδώ δεν πρέπει να δίνεται στο «κατανόησης», αλλά στο «συλλογικής». Να καταλαβαίνει κάποιος τις μαλακίες περί κρίσης και πολέμου, όσο δύσκολο και αν είναι, δεν λέει τίποτα. Το θέμα ήταν πάντα με ποιο τρόπο αυτά που καταλαβαίνουμε γίνονται συλλογικό κτήμα και γεννούν τις αντίστοιχες συλλογικές πράξεις. Αυτή η δυνατότητα συ-

λλογικής κατανόησης και πράξης είναι που βάλλεται και αυτήν θα πρέπει να διασώσουμε, εφόσον μπορούμε. Να το πω κι αλλιώς; Αν κατορθώσουμε να μην υπάρχουν πια τρόποι συλλογικής κατανόησης της καπιταλιστικής κρίσης, δεν θα χρειαζόμαστε πια τα ντουβάρια της κατάληψης. Θα έχουμε γίνει οι ίδιοι τόσο ντουβάρια, που όποτε μαζευόμαστε πολλοί μαζί, θα μετατρέπομαστε σε σπίτι!

antifa: Καλά, αυτό το τελευταίο δεν θα το κόψω, για να σας βρίσουν κι άλλο!

ΜοΑ: Μην το κόψεις, χέστηκα!

*

Κι έτσι, η συνέντευξη έλαβε τέλος, όχι με τα καλύτερα των συναισθημάτων. Ελπίζουμε η προσπάθειά μας να εκθέσουμε τους ελιτιστές αυτόνομους να εκτιμηθεί και να μας αποφέρει ακόμη περισσότερα likes στο φουμπού. Αν μάλιστα η αύξηση των likes αποδειχθεί στατιστικά σημαντική, σκεφτόμαστε κάποια στιγμή να τους φιλοξενήσουμε εκ νέου.

1. Σχετικά δεξ «Το Διαρκές μήνυμα», σε αυτό το τεύχος.
2. Σχετικά δεξ «Από πού Μπορεί να Προκύψει μια Ελληνοτουρκική Φιλία», *Antifa* #66, 7/2019.
3. Γιώργος Μπουρδάρης, «Στροφή Σύριζα για τους Υδρογονάνθρακες», *Καθημερινή*, 3/10/2019.
4. «Δανεισμός με Αρνητικό Επιτόκιο: Τι σημαίνει η Σημερινή Δημοπρασία», *Πρώτο Θέμα*, 9/10/2019.

«ΔΩΣΤΕ ΛΕΦΤΑ, ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΧΥΘΕΙ ΑΙΜΑ»:

ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ
ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΑ HOT SPOTS (REVISITED)

Προσθέτουμε εδώ κάποιες πινελιές στο εκτενές κείμενο αυτού του τεύχους με τίτλο: «Το διαρκές μήνυμα: πώς η επάρατος δεξιά συνεχίζει την μεταναστευτική πολιτική της αριστεράς και πώς αυτό δεν πρέπει να φαίνεται». Σκεφτήκαμε να μην αφήσουμε ασχολίαστες δύο πρόσφατες περιπτώσεις αντιδράσεων από τοπικές κοινωνίες στο ενδεχόμενο δημιουργίας hot spot ή «δομών φιλοξενίας» στην περιοχή τους. Η μία περίπτωση είναι από τον Καραβόμυλο του νομού Φθιώτιδας και η άλλη αφορά τα Βρασνά του Δήμου Βόλβης στη Μακεδονία.

Ασχολούμαστε τακτικά και επίμονα με τέτοιες περιπτώσεις. Θα έχετε μάλλον παρατηρήσει ότι τώρα που βρίσκεται σε εξέλιξη η «μετεγκατάσταση μεταναστών από τα νησιά στην ενδοχώρα» -εγχείρημα που όπως θα διαβάσετε στο εκτενέστερο κείμενο «Το διαρκές μήνυμα...» έχει αφετηρία την περίοδο της προηγούμενης κυβέρνησης- οι αντιδράσεις από τις τοπικές κοινωνίες αλλού είναι έντονες κι αλλού είναι ανύπαρκτες. Πώς κι έτσι;

Οι εξηγήσεις φυσικά βρίσκονται στις λεπτομέρειες, στα «φιλά γραμμάτα» του δημόσιου λόγου. Πιο συγκεκριμένα: επιμένουμε να υποστηρίζουμε ότι οι «τοπικές αντιδράσεις» απέναντι στο ενδεχόμενο εγκατάστασης μεταναστών φουσκώνουν και ξεφουσκώνουν, ανάλογα με το πόσο χρήμα κανονίζει η κεντρική εξουσία να πέφτει στην τοπική οικονομία μέσω της ύπαρξης και λειτουργίας ενός κέντρου κράτησης. Ότι οι τοπικές διαμαρτυρίες, κάθε φορά που εμφανίζονται, δεν προκύπτουν από ανοργάνωτους ρατσιστικούς όχλους, αλλά οργανώνονται από τοπικά υλικά συμφέροντα. Τα υλικά συμφέροντα στις καπιταλιστικές κοινωνίες έχουν δομικά ρατσιστικό χαρακτήρα, καθώς οικοδομούνται μέσα από ανισότητες, ταξικές ιεραρχίες και διαθέτουν πάντα την αναγκαία πολιτική εκπροσώπηση –σε επίπεδο τοπικής αυτοδιοίκησης, περιφέρειας και ούτω καθεξής.

Επιμένουμε να συνδέουμε τις ρατσιστικές αντιδράσεις των κοινωνιών με τα υλικά συμφέροντα που εκπορεύονται από τη διαχείριση και τη φυλάκιση των μεταναστών όχι για λόγους εγκυκλοπαιδικής μόρφωσης για την κοινωνία που ζούμε. Το «σκάλωμά» μας με τις υλικές και όχι τις ιδεολογικού τύπου εξηγήσεις

Καραβόμυλος Φθιώτιδας, Σεπτέμβρης 2019. Στιγμιότυπο από τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας κατοίκων ενάντια στα σχέδια για λειτουργία κέντρου κράτησης στην περιοχή. Πέριξ της πινακίδας: ο παπάς, η δήμαρχος, ο τοπικός βουλευτής της νδ. Support ο τοπικός θίασος που έχει κουβαλήσει και τα παιδιά του για να μαθαίνουν.

έχει να κάνει με τον προσανατολισμό της δικής μας συλλογικής οργάνωσης εναντίον αυτών των συμφερόντων. Η αναζήτηση για υλικά οφέλη πίσω από τις ελεεινές συμπεριφορές των τοπικών κοινωνιών έχει αποδειχτεί εργαλείο ικανό να εξηγήσει γιατί σε περιοχές της χώρας -που δεν φείδονται ρατσιστών κατοίκων- δεν τρέχει κάστανο με την εγκατάσταση μεταναστών και γιατί αλλού γίνεται ο κακός χαμός.² Και το χειρότερο: ο κυνισμός, η ιδιοτέλεια και η ισχύς που επιδεικνύουν όλες οι τοπικές εξουσίες απέναντι στη διαχείριση των μεταναστών εργατών και εργατριών είναι οι πιο σιχαμερές απολήξεις του σύγχρονου φασισμού χωρίς σβάστικα. Τα κατά τόπους υλικά συμφέροντα που διατάσσονται γύρω από τα κέντρα κράτησης επικυρώνουν αρμονικά την κεντρική κρατική πολιτική της τεχνητής παρανομοποίησης της εργατικής δύναμης των μεταναστών εργατών και εργατριών, ακόμα και στις στιγμές που αυτά τα κατά τόπους υλικά συμφέροντα έρχονται σε σύγκρουση με την κεντρική εξουσία. Από αυτή την άποψη, οι «φιλόξενοι κάτοικοι» της Κόνιτσας που παίρνουν χρήμα με τη σέσουλα, οι ρατσιστές του Καραβόμυλου και των Βρασνών που παίρνουν με το σταγονόμετρο και στην κορυφή το Υπουργείο που σχεδιάζει, συνιστούν όλα μαζί ένα πλέγμα συνδιαλλαγών, κατανομής επιμέρους εξουσιών και διοχέτευσης χρήματος. Το πλέγμα αυτό πατάει βέβαια σε μια κοινή, ισχυρή, θεμελιώδη και αδιαπραγμάτευτη βάση: ότι η επιβεβλημένη τεχνητή παρανομία των μεταναστών είναι μια πολιτική παραγωγική για πολλούς. Εκτός φυσικά από τους